

Sygn. akt XIV C 356/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2021 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy XIV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu rejonowego Anna Samosiuk

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2021 r. w Bydgoszczy na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. M. (1)

przeciwko (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego na rzecz powódki 14.715,55 zł (czternaście tysięcy siedemset piętnaście złotych pięćdziesiąt pięć groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 4.782,89 zł od dnia 27 października 2016 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 9.932,66 zł od dnia 18 lipca 2017 r. do dnia zapłaty,
2. Oddała powództwo w pozostałym zakresie,
3. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda 5.360 zł (pięć tysięcy trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
4. Nakazuje zwrócić pozwanemu 689,25 zł (sześćset osiemdziesiąt dziewięć złotych dwadzieścia pięć groszy) tytułem części niewykorzystanej zaliczki.

Sygn. akt XIV C 356/19

UZASADNIENIE

Powódka M. M. (1) wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. kwoty 14.853,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 4.782,89 zł od dnia 27 października 2016 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 10.070,25 zł od dnia 18 lipca 2017 r. do dnia zapłaty. Ponadto powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 26 września 2016 r. doszło do kolizji, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do niej samochód osobowy marki M. (...) nr rej. (...). Pojazd, którym poruszał się sprawca szkody, był objęty umową ubezpieczenia OC zawartą z pozwanym Towarzystwem (...). Powódka podniosła, iż według opinii rzeczoznawcy koszt naprawy pojazdu wynosi 14.447,24 zł. Ponadto powódka domagała się zasądzenia kwoty 405,90 zł w związku z poniesionymi kosztami sporządzenia wyceny kosztów naprawy pojazdu.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym orzeczono zgonie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany zaprzeczył możliwości powstania szkody w podanych przez powódkę okolicznościach. Zakwestionował również wskazaną w pozwie wysokość kosztów naprawy pojazdu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 26 września 2016 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został należący do powódki samochód osobowy marki M. (...) nr rej. (...). Sprawcą kolizji był M. T., który kierując samochodem osobowym marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) nie zachował należytej ostrożności podczas wyjeżdżania z parkingu i doprowadził do zderzenia z pojazdem powódki, którym kierował wówczas M. M. (2), brat powódki. Koszt naprawy uszkodzeń w pojeździe powódki, przy użyciu nowych części oryginalnych, w warsztacie naprawczym poza siecią (...), kosztorysowo wynosi 14.309,65 zł.

Dowody: zeznania świadków: M. T. k. 91v., M. M. (2) k. 92 – 92v., protokół z wywiadu k. 96 -101, oświadczenie z dnia 28 września 2016 r. k. 17, opinia biegłego sądowego J. K. k. 124 – 139, wyjaśnienia biegłego k. 143, k. 157.

W dniu kolizji pojazd, którym poruszał się M. T. objęty był umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z pozwanym.

O. śc bezsporna

Celem ustalenia wysokości kosztów napraw pojazdu powódka zleciła sporządzenie wyceny rzeczoznawcy. Za sporządzenie wyceny zapłaciła 405,90 zł.

O. ści bezsporne, vide: kalkulacja kosztów naprawy k. 27 – 33, faktura VAT k. 35.

Szkoda została zgłoszona pozwanemu 26 września 2016 r. Pismem z dnia 5 października 2016 r. powódka wezwała pozwanego do wypłaty odszkodowania w kwocie 4.782,89 zł. Z kolei pismem z dnia 30 czerwca 2017 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 14.853,14 zł.

O. ści bezsporne

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie twierdzeń stron w zakresie, w jakim okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy nie były pomiędzy stronami sporne, na podstawie przedłożonych przez strony dokumentów, zeznań świadków M. T. i M. M. (2) oraz opinii biegłego sądowego J. K..

Istota ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wynikająca z art. 822 § 1 k.c. sprowadza się do tego, że zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za te szkody ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zawarta została umowa ubezpieczenia. Jak wynika z treści art. 822 § 4 k.c. uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie z przepisem art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124 z 2003 r., poz. 1152 ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Stosownie do art. 35 powyższej ustawy, ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

Zgodnie z art. 36 ust. 1 cytowanej ustawy odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym. W konsekwencji reguły prawa cywilnego dotyczące pojęcia szkody i zasady ustalania odszkodowania mają zastosowanie przy wynagrodzeniu szkód wyrządzonych w mieniu w następstwie wypadków drogowych.

Dla określenia zakresu ochrony ubezpieczeniowej konieczne jest ustalenie zasad odpowiedzialności cywilnej ubezpieczonego posiadacza (lub kierującego), wynikających z przepisów prawa cywilnego.

Zgodnie z art. 436 § 2 zdania pierwszego k.c. w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Ogólnymi przesłankami odpowiedzialności deliktowej na zasadach ogólnych są: powstanie szkody, zdarzenie, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy oznaczonego podmiotu (czyn niedozwolony), związek przyczynowy między owym zdarzeniem a szkodą a także wina.

Pomiędzy stronami sporna była zarówno zasada odpowiedzialności jak i wysokość doznanej przez powódkę szkody.

Mając powyższe na względzie w pierwszej kolejności należało rozważyć, czy M. T. był sprawcą szkody w wyniku której uszkodzony został należący do powódki pojazd oraz czy można mu przypisać za spowodowanie tej kolizji winę.

Z zeznań świadków – uczestników kolizji – wynika, że M. T. wyjeżdżając z miejsca parkingowego nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu prawidłowo poruszającemu się pojazdem powódki M. M. (2). Nie ulega zatem wątpliwości, że to niewłaściwe zachowanie M. T. było przyczyną kolizji.

Z opinii biegłego sądowego wynika, że uszkodzenia obu pojazdów mogły powstać w okolicznościach opisanych w zgłoszeniu szkody.

Pozwany nie przedstawił żadnych okoliczności, które wskazywałyby na to, że szkoda powstała w innych okolicznościach niż wskazane w pozwie.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że pozwany co do zasady ponowi odpowiedzialność za doznaną przez powódkę szkodę.

Pomiędzy stronami sporna była również odpowiedzialność pozwanego co do wysokości. Rozstrzygnięcie tej kwestii również wymagało wiadomości specjalnych.

Powszechnie przyjmuje się, iż w polskim systemie prawnym obowiązuje zasada pełnego odszkodowania. Zakres obowiązku naprawienia szkody normuje zaś w podstawowy sposób art. 361 k.c. Nakłada on – co do zasady - na zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedzialność ograniczoną normalnymi następstwami działania lub zaniechania z którego szkoda wynikła oraz stratami, które poszkodowany poniósł bądź (także) korzyściami, których w wyniku wyrządzenia szkody nie uzyskano. W niniejszym stanie faktycznym mieliśmy do czynienia z kolizją drogową i powstała w ten sposób szkoda majątkową. Pojazd należący do powódki uległ uszkodzeniu i w związku z tym, że powódka nie domagała się przywrócenia stanu poprzedniego, naprawienie doznanego uszczerbku wymagało zapłacenia określonej sumy pieniężnej.

Z opinii biegłego wynika, że koszt naprawy pojazdu, przy użyciu części oryginalnych, w zakładzie naprawczym poza siecią (...), kosztorysowo wynosi 14.309,65 zł. Pozwany nie kwestionował opinii biegłego i nie przedstawił żadnych argumentów wskazujących na to, że uszkodzony pojazd mógł zostać doprowadzony do stanu sprzed kolizji przy użyciu części innych niż oryginalne.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że w związku z koniecznością naprawy pojazdu powódka mogła domagać się od pozwanego kwoty 14.309,65 zł.

W ocenie Sądu, wykonana przed wszczęciem postępowania sądowego ekspertyza może być istotną przesłanką zasądzenia odszkodowania. W takim wypadku koszt ekspertyzy stanowi szkodę ulegającą naprawieniu (art. 361 k.c.). Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 maja 2004 r., w sprawie o sygn. akt III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117, odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może – stosownie do okoliczności sprawy – obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. Koszty i wydatki poniesione w związku ze zdarzeniem wyrządzającym szkodę mogą być uznane za jedną z postaci szkody rzeczywistej. Pojęcie szkody ubezpieczeniowej, gdy podstawą odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń jest umowa odpowiedzialności cywilnej, jest tożsame z pojęciem szkody zawartym w art. 361 k.c. W skład takiej szkody wchodzi wydatki i koszty związane ze zdarzeniem wywołującym szkodę. Nie ulega wątpliwości, że w okolicznościach niniejszej sprawy, zwrócenie się do rzeczoznawcy przed wytoczeniem powództwa było potrzebne. W konsekwencji, powódka mogła domagać się do pozwanego również kwoty 405,90 zł tytułem wydatku poczynionego w związku ze zleceniem opinii prywatnej.

Reasumując, powódce należało się odszkodowanie w kwocie 14.715,55 zł (14.309,65 zł plus 405,90 zł) i kwotę tą, na podstawie art. 822 § 1 i 4 k.c., art. 361 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1, art. 35 i art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, zasądził od pozwanego w punkcie 1 wyroku oddalając powództwo ponad tą kwotę w punkcie 2 wyroku

Sąd orzekł w punkcie pierwszym wyroku o odsetkach na podstawie przepisów art. 481 § 1 i 2 zdania pierwszego k.c. w zw. z 817 § 1 k.c. Pozwany został wezwany do zapłaty będących przedmiotem procesu należności, jednak należności nie uregulował.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie trzecim wyroku na mocy art. 100 k.p.c. obciążając nimi w całości pozwanego, albowiem powódka uległa jedynie co do niewielkiej części zgłoszonego roszczenia. Koszty powódki to: zaliczka na poczet opinii biegłego – 1000 zł, opłata od pozwu – 743 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym – 3600 zł.

W pkt 4 wyroku Sąd zwrócić pozwanemu część niewykorzystanej zaliczki.

SSR Anna Samosiuk